Danmarks tre seneste Kvinde-Møbelsnedkersvende-

Danmarks tre Kvinde-Møbelsnedkersvende er alle uddannede paa „Richards Sløjdsskole“

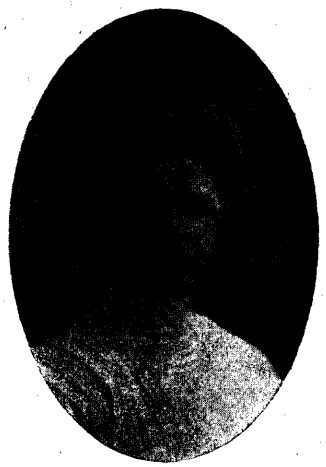

Agnes Schack.

i København. — Anny Berntsen desuden paa „Mikkelsens Sløjdsskole“ og paa Snedkermester Katrine Horsbølls Værksteder i Københvn. Det har her, som altid, været os en stor Glæde at kunne anføre dette Tegn paa Arbejdslyst og Trang til Uddannelse hos unge Kvinder. — Dansk Kvindesamfund har jo, endnu før nogen af disse unge Piger havde set Lyset, ryddet de Sten, der laa i Vejen for Kvinders Uddannelse til Haandværkere, og det er da med største Glæde og Tilfredshed, at D. K. efterhaanden ser en hel Skare unge Kvinder let og naturligt færdes paa disse Stier, thi dette er jo i sig selv en Belønning, som rigeligt er det trælsomme Arbejde værd.

Allerede i 1871 stiftedes som bekendt efter D. K.s Forarbejde „Tegneskolen for Kvinder“. I 1887—1888 nedsatte D. K. sit første „Haandværkerudvalg“, der som ventet, „mødte en afgjort Uvillie hos Haandværkermestrene!“ I 1888 oprettedes ved Testamente efter D. K.s Æresformand *Marie Rovsing* et Legat for Kvinders haandværksmæssige Uddannelse, sikkert det første i sit Slags.

I 1907—1908 aabnede „Teknisk Skole“ — efter et vedholdende Bombardement af D. K. — sine Porte ogsaa for Kvindelærlinge, — hertil var dog knyttet den lille Ekstrabetingelse for de unge Piger, at de skal have været i Haandværkerlære for at faa Adgang til Skolen.

Agnes Torp.

— — —

Man maa haabe, at i samme Grad som Antallet af unge Kvindehaandværkere øges — i samme Grad maa disses Forstaaelse af, at den Grundvold, de nu saa selvfølgeligt og trygt staar paa, er bygget op af Mennesker, der uegennyttigt tænkte, handlede og

Amy Berntsen.

stred for *dem*, og at det derfor maa være en Æressag for hver enkelt af dem at stille sig i de Rækker, der hedder *Kvindesagens;* thi *der* trænger man til dem alle og kan *ingen* undvære.

Fra Landet.

Til Rigmor Vigilds Artikkel i Nr. 8 af Kv. og Samf. føler jeg Lyst til at knytte nogle Bemærkninger. Skønt jeg tilhører en lille Landkreds, kan jeg nemlig ikke rigtig forstaa disse Beklagelser over, at der er saa faa Repræsentanter fra Landet i Fællesstyrelsen. Lad os en Gang gøre os klart, hvad vi først skal tage i Betragtning, naar vi vælger Fællesstyrelse. Det allerførste maa være, at det er Mennesker med Evner til at udføre et Arbejde i Sagens Tjeneste, og dernæst maa de være i Stand til at komme til Fællesstyrelsens Møder, der afholdes i Københavns. Rigmor Vigild synes ikke, vi skal nøjes med en Repræsentant, der har »Føling« med Landboerne, men vil have en virkelig Landbo. Jeg mener, det er det med Følingen, det kommer an paa. Der bor paa Landet mange Mennesker, der ikke har Føling med Landboerne. Og endnu et: kan en Kreds ikke arbejde akkurat lige godt, hvad enten den har et Medlem i Fællesstyrelsen eller ej? Det er jo ikke som et Kommunalraad, der skal give Hjælp til denne og hin lokale Sag. Her arbejder vi alle mod et fælles Maal, og jo mindre vi fortaber os i Smaating, desbedre. Dermed skal ikke være sagt, at vi skal »sige ja og Amen til, hvad Fællesstyrelsen og Bykredsene mener.« Nej, lad os tale og skrive om Spørgsmaalene. Det er jo ikke de forskellige Kredses Anliggender, der skal behandles i Fællesstyrelsen, det er de Forslag, Love og Ordninger, der ved-